

Sa, men de kan blande Smør deri, som er gult, og saa snart de kunne det, ere vi inde paa en Vej, hvor det vil være umuligt at kontrollere Farveforbudet. Den eneste Vej, man da har til at fikke sig Kontrollen dermed, er som i alle de andre Lande at sige, at Kunstsmørret skal farves med en vis bestemt Farve, det skal være rødt, grønt eller sort. Det er det eneste Praktiske, dersom de ville holde sig til Farveforbudet. (Afbrydelse) Alle andre Lande maa jo have prøvet og overveiet dette. Jeg skal dertil sige, at det overhovedet ikke lader sig gjøre at vedtage denne Bestemmelse, der staar i Regjeringsforslaget om Straf for Fabrikation o. s. v. af Kunstsmør, „der har den for Meierismørret almindelige Farve“. Thi hvad er „almindelig Farve?“ Noget aldeles Ubestemmeligt. Den Tid kan komme, da man kaster al Farve bort for Meierismør, og hvad vil de saa gjøre med Kunstsmørret? Saa maa man have en speciel Farve for Kunstsmør. Altsaa, alle disse Kontrolbestemmelser vil det være umuligt at gennemføre. I og for sig forandrer Farven jo ikke selve Varens egen indre Kvalitet, men den forandrer dens Udseende, Appetitlighed og dermed dens Værdi. Jeg vil sammenstille det med Noget, jeg hørte fremsat i Fjor i Udvalget, en Analogi, som jeg tror, ærede Medlemmer ville erkjende Rigtigheden af. Dersom man kunde tænke sig, at Badmel kunde fabrikeres saa godt og saa fint, at det i alle Maader erstattede Klæde og kunde laves til en billigere Pris, og saa Klædefabrikantene vilde sige: Ja, men det have I Badmelsfabrikanter ikke Lov til, vi ville fikke os mod denne Konkurrence, og derfor ville vi have bestemt, at Badmel ingen Farve maa have, men skal beholde sin Badmelsfarve, det skal være graat eller eventuelt have en anden Farve — vilde det jo oprøre os Allesammen. Det vilde være at paabyde for Smaafolk at gaa i en vis Kulør Klæde, det vilde være en Slavedragt, som et æret Medlem siger, vi derved vilde komme til at udføre. Jeg tror, at Spørgsmaalet om Smør staar jævnsides dermed. Det er afkurrat det Samme, derom kan der ingen Tvivl være; det er en Logisk sikker Slutning. Altsaa, jeg vil ikke kunne slutte mig heller til det ærede Medlems Standpunkt om at indskrænke sig til et Forbud imod Farvning, baade fordi jeg anser det for at være en stor Uret og dernæst, fordi jeg anser det for upraktisk og uigjennemførligt.

Den høitærede Minister, hvis Bemærkninger jeg leilighedsvis for en Del har svaret paa, kom ind paa Noget, jeg endnu skal dvæle lidt ved. Han stillede nemlig i

Spidsen for sine Bemærkninger, at Diemedet skulde være at komme bort fra de absurde Priser, Kunstsmørret har, den samme Betragtning, der er gjort gjældende af Regjeringskommissionen. Dette viser tilstrækkelig, tror jeg, at vi ere inde paa en forkert Vej. Vi have ikke som Lovgivningsmagt, Regjeringsmagt eller Regjeringskommission Noget at stifte med at bestemme Prisen paa en Vare. Er denne Pris absurd, nu vel, saa lad Konkurrencen faae fat paa den, den skal snart vide at stifte den Ven at gaa paa. Den høitærede Minister kan have meget Ret i, at for Diebliffet staar Sagen i Stampe, men saasnart vi her have bragt en Lov tilveie, vil større Konkurrence finde Sted, og den høitærede Minister kan være sikker paa, at kan det blive en virksom Konkurrence mellem to Fabrikker alene, saa skal der ikke længer blive Tale om absurde Priser, forsaavidt noget Saadant finder Sted, hvad jeg ikke fjender. Men lad os holde os borte fra at bestjæftige os med at bestemme Prisen paa Varer. Jeg tror, vi der rode os ind i Noget, som vil vore os over Hovedet. Det næste Skridt vilde nemlig være at bestemme Prisen paa Arbejde, og vi vilde der komme ind paa en Vej, jeg meget vilde fraraade. Den høitærede Minister støttede ogsaa Tanken om at gjøre Danmark til et rent Land. Jeg vil der endnu bede den meget ærede Minister overveie Et: I Kraft af hvilke Foranstaltninger er det, man vil forsøge paa at gjøre Danmark til et rent Land? Det er i Kraft af Lovbestemmelser, som atter opretholdes ved Straffe, men har man Tillid til Lovparagrafen og til Straffe, hvorfor have de saa ikke Tillid til den allerede nugældende Lov og Straf? Om Lov og Straf overhovedet kommer til at beherske et Forhold — ja, have vi Anledning til at stole derpaa, saa stol ligesaa godt derpaa under den ene Form som under den anden, thi det beror til Syvende og Sidst paa, om de Lovbestemmelser blive overholdte eller ikke. (Sudenrigsministeren (Zingerslev): Om de due Noget!) Om de due Noget, ja hvis de ikke blive overholdte, saa due de ikke, men det er navnlig det, der skulde være en Regjerings Opgave at sørge for, at den gjældende Lovgivning bliver opretholdt. Det er jo nemlig heller ikke nok; selv om de tænke sig tilbetsbragt Forbud mod al Kunstsmørproduktion her i Landet, hvad de vel ikke selv vente, er det ikke nok. Thi der findes en Uendelighed af Stoffer, som Smørret kan forfaltes med. De vide, at rundt omkring i vore Meierier bruge de, hvor de fabrikere Ost, Hundrede Tusinder Pfd. Oleomargarin til Osten. Naar de ikke kunne stole paa Lov og Straf,